

Egy lúczfenyő különös termőhelye.

Közli: Ercsényi Béla, m. k. erdészjelölt.

A mult hó végén volt, a mikor az erdélyi havasalján fekvő Szekeutura község Valea negri völgyén felfelé lovagolva egy nem minden napi látvány köté le figyelmemet: úgy tetszett mintha a hegyi uttal párhuzamosan folydogáló patak tulsó oldalán álló kivénhedt fűzfatorzsek egyikéből egy lúczfenyő nőne ki.

Ugyanakkor nem értem reá ezen jelenséget behatóbban megvizsgálni, beértem azzal a mit kísérőimtől hallottam, kik a fűzön diszló fenyőt — mint mondák — már húsz évnél tovább ismerik. Elhatároztam azonban, hogy a dolgot legközelebb körülményesebben meg fogom vizsgálni. Egy, ősszel épen nem ritka, viharos éj után munkám ismét abba a völgybe vezetett, a melyben lúczfenyőm állott, szemeim már messziről keresték, de mind hiába, bár mennyire is fürkésztam a tájt, fenyőmet nem birtam feltalálni. Az útról letérve a patakon haladtam át, a hol a fűzestül kiforgatott lúczra csakhamar reá akadtam.

Ama lúcz termőhelye egy nyakalt fűz volt, valószínűleg a szél vitte valamikor a nyakalás helyére a lúczmagot, mely ott kikelve, a fűzön 40 évig élt, ennyi volt t. i. a fenyő kora a mikor azt megvizsgáltam. Feltehető, hogy a fűz a mikor a csemete rajta megtelepedett, még nem volt kikorhadva, a kis fenyő a nyakalás helyén előforduló kevés korhanynyal könnyen beérhette, idővel tápigényei fokozódtak, a fűz e közben vénült, jobban és jobban kikorhadt, a fejlődő csemete számára tehát több és több tápanyag képződött. A lúczfenyő gyökerei a fűz belsejében levő korhanyt követve, lefelé haladásukban egy bizonyos időben a talajt érték, az út, melyet a csirázás helyétől ideáig tettek 2·5 m., ez volt t. i. a távol-

ság a fűzcsonk és föld között. Mivel a fűz mintegy burok a gyökereket körülövezte, csak természetes, hogy azok szét nem ágazhattak, mindössze 2 vastagabb és 3 vékonyabb gyökeret találtam, az elsők a földbe értek ez utóbbiak nem. Közvetlenül a föld felett elmetszett gyökereken 28 évgyűrűt számoltam, tehát 12 évi időközre volt szükség míg a gyökerek ezen 2·5 mtrnyi hosszra kifejlődtek. Maga a törzs 11 méter hosszú, mellvastagsága 24 cmétert mutatott, a gyökfő felett 28 cmétert mértem.

A fenyő bélkorhás volt, mit úgy a vizenyős termőhelynek mint a nem elégséges táplálásnak kell felrónunk, egy-két évtizedig még éihetett volna, ha a vihar ki nem forgatja, a rendkívüli termőhely azonban még akkor sem engedte volna, hogy a fenyők rendes életkorát elérhesse. Érdekes még azt is megemlíteni, hogy a fűz törzséből $\frac{2}{3}$ rész már teljesen hiányzott, ezen az oldalon a lúczfenyő gyökér kilátszott, az éprész támaszul szolgált nemcsak a gyökereknek, hanem az egész törzsnek. A nagy súly következtében a fűz teljesen meghajlott, a 2·5 m. hosszú gyökérkötél természetesen nem birt a kellő állékonysággal, a fűz ép része is már meglehetősen megvékonyodott s így nem csodálkozhatunk, hogy ezen feltételek mellett fenyőnk a legelső nagyobb viharok áldozatul esett.
